

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 196.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128705472/facsimile.pdf> (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

— Vil Far ikke ryge? spurgte Herredsfuldægtigen.

— Jo Tak, min Dreng ... men *Pibe!*

— Ja, nu skal jeg hente en ...

Og Isidor gik op mod Huset ...

Povl og Jørgen var begyndt at lege Hest. Jørgen havde faaet et Tøjr om den ene Arm og vrinskede og stampe-
de utaalmodig, medens Povl dybt alvorlig trak af med ham for
at sætte ham paa Græs.

Lidt efter dukkede ogsaa Vaabendrager Petersen frem
som skudt op af Jorden. Og de tre Drengene gav sig til at
lege Dyrskue ...

Fru Rositta tog Plads paa Bænken imellem Svigerforæl-
drene. Hun stak sine Arme ind under deres og skudrede
sig hyggelig til Rette:

— Det er dejligt med den Sol, vi har i Sommer, sagde
hun — Ikkesandt, Bedstefar? Det er noget for os to Gamle?

— Ja, min Pi'e! ... Kan Du ikke ogsaa se, hvor Mor
er kommet sig? Hun ligner snart en ung Pi'e igen!

— *Det* gør hun! nikkede Rositta — Hun ser meget yngre
ud end jeg.

Fru Thora daskede hende fornøjet over Haanden:

— Hvor kan Du nu sige saadan noget, Rositta! Du mener
det jo slet ikke!

— Jo, *det* gør jeg!

— Ja, *det* gør hun sgu! bedyrede den Gamle.

— Aa—r, I Sludrebøtter ...! lo Fru Thora smigret.

Ogsaa gamle Seemann lo. Han vidste nok, hvordan en
Madpose skulde skæres, han, trods sine halvfjerdsindstyve
Aar.

— Er det Købmand Bruns nye Villa, det Hus derovre?
spurgte han saa.

— Ja.

— Det er meget pænt; men jeg kan ikke lide sorte Tage;
de skal være røde.

— Ja, Du skal nu ha' alting *rødt*, Far!

Den gamle Herres Sypose-Øjne trak sig polisk sammen.
Det var akkurat den Replik, han havde ventet paa:

— Det er, fordi det minder mig om dine Kinder, Mor!

— Næ, nu bli'r Du minsandten for slem med dine Kom-

plimenter! sagde Fru Thora — Flyt Dig lidt, Rositta, at jeg kan komme til at knibe ham, det gamle Utske, som sidder der og har mig til Bedste midt i mine aabne Øjne!

Og hun bøjede sig frem over Svigerdatteren og kneb sin Mand i det ene Ben.

— Au, au! skreg han — Nej, la' vær', la' vær', Mor! Det kildne er ikke gaaget af mig endnu!

— Ja, vil Du saa dy Dig, dit gamle Spøgelse?

— Ja, ja! Jeg skal aldrig gøre det mere!

— Se, hvor han er køn, naar han ler! hviskede Fru Thora i Øret paa Rositta — Maa jeg sige, at det er *Dig*, der har sagt det, ellers tror han bare, at jeg siger det for at smigre ham?

Og uden at afvente Svigerdatterens Svar sagde hun højt:

— *Rositta siger, at Du er saa køn, naar Du ler, Far!*

— Ja, Rositta har altid haft en god Smag! nikkede den Gamle.

— Det har *jeg* da ogsaa!

— Ja, derfor tog Du mig vel?

— Næ, hvor han er *indbildsk*, det gamle Uhyre! Jeg maa paa ham igen!

Og hun gav sig atter til at knibe løs.

— Naa, her gaar det nok lystigt til? smilede Herredsfuldmægtigen, som i det samme kom oppe fra Huset med Piben.

— Ja, det er Far, der er saa vigtig!

— Ja, *utrolig!* lagde Rositta til.

— Sludder Tøse! lo den Gamle — Lad mig faa Ild paa Skorstenen, Isidor, at jeg kan *ryge* dem ud!

Og da Piben var tændt, sendte han en mægtig Røgsky ind mellem Damerne; men de lo bare af ham og erklærede, at de *var* tilrøgede.

Saa klemte ogsaa Isidor sig ned paa Bænken. Og man pludrede videre.

Og Solen skinnede, Fuglene sang, og Blomsterne duftede.

Og henne paa Plænen legede de andre Børn ...

— —